

end vi selv leve under. Jeg tror, at vi kunne med en vis Glæde og Stolthed sige: Se, vi have selv kun saa lidt; men vi have for Andre stabt saameget Mere, fordi vi sølte, at det var retfærdigt og mennesseligt at lønne dem i Følge det Ansvar, de skulle bære. Jeg er lidt bange for, skjøndt jeg har den største Agtelse for det ærede Medlem for Ringkjøbing Amts 4de Valgfreds, og skjøndt jeg paa ingen mulig Maade tror, at han kunde lade sig paavirke af Lid og Misundelse, det tror jeg ligger ham ganske fjernt — men jeg er lidt bange for, at der dog er en Bevægelse oppe, hver Gang der er Tale om Lønninger, en Bevægelse, som jeg ikke kan sympatisere med, som gaar i en Retning, som maasse hænger sammen med de mest smaalige og lurvede Instinkter, som findes i vort Folk. Lad os Demokrater ikke give efter for den Slags Instinkter og den Slags Tendenser og lad os ikke give os til at slitte det danske Folk og særlig ikke til at slitte det paa et mindre rent Sted.

N. Nielsen: Jeg kan ikke negte, at jeg finder Lyst til en kort Bemærkning i Anledning af, hvad det sidste ærede Medlem udtalte. Han sagde, at det var uberettiget, at man gjør den Betragtning gjældende, at naar man ellers kunde slaa sig igjennem med saa og saa meget, saa kunde Embedsmændene ogsaa. Der kan nu siges Noget for og imod den Slags Ting; men een Ting kan jeg ikke komme bort fra. Jeg tror, at det Grundsyn med Hensyn til Embedsmændene er rigtig. Samfundet staar som Helhed; der skal Folk til at gjøre den og den Gjerning, og saa tages Embedsmænd ud dertil, og der gives dem en vis Løn derfor. Denne Løn vil i ethvert Samfund i større eller mindre Grad blive afhængig af, hvorledes Samfundet er i Gjænge, og naar Samfundet er Herre over, hvorledes det udgiver sine Penge, saa vil Lønnen rette sig efter, hvad i det Hele taget andre nogenlunde Tilgængelige for samme Arbejde kunne faae. Men saa tillod jeg mig at gjøre opmærksom paa, at saadan var Forholdet ikke her, og det var Grunden til, at jeg gif lidt ned i Forhold til det som Flestallet stillede sig paa. Naar det ærede Medlem troede, at Landboerne ikke vidste, hvor meget de forbrugte, saa tager han Feil, thi jeg skal gjøre opmærksom paa, at naar vi f.

Er. tage to ens Svin paa Sti, og bringer det ene paa Stationen og faar 100 Kr. derfor, og slagter det andet Dagen efter, saa veed vi saa godt, at det repræsenterer 100 Kr., og det føre vi saa ind paa Kontoen for, hvor meget vi have at leve af. Det kunde maasse siges for 20 Mar siden, men det gjælder ikke længer, at de fleste Landmænd ikke vide, hvad de have at leve af. Naar endelig det ærede Medlem tiltalte Høimodigheden i Modkætning til de smaalige og lurvede Instinkter; idet nemlig Høimodigheden skulde vise sig ved, at vi Smaafolk vare villige til at stabe bedre økonomiske Raar for Andre, end vi selv have, saa skal jeg være villig til at gaa ind paa den Tanke. Jeg har forøvrigt ikke specielt tænkt paa mig selv. Jeg har for Resten levet under saadanne Vilkaar, at jeg vel ikke har havt Meget, men mit Arbejde har aflastet — det Udtryk har jeg tidligere brugt — saa Meget, at jeg ingen Næringsforger har havt; jeg har havt Grund til at være tilfreds. Derfor har jeg heller ikke opstillet, at da jeg kunde leve af saa og saa meget, saa kunne Embedsmænd og saa komme ud deraf. Paa den ene Side er der saadanne Folk, som have høie, svære Lønninger. Jeg kan forstaa, at saadanne Folk mene, at det er smaat nok med disse Lønninger her, men paa den anden Side kunne vi tage Hundreder ja Tusinder af Familier — den største Del af den frembringende Kraft i Folket — de, som mest forøge Samfundsformuen i det Hele taget — og se paa, hvad de have at leve af, og der er jo tilstrækkelige statistiske Oplysninger derom. Enhver kan tage og se efter, og saa vil det ses, at de kun have en Femtedel, ja en Tiendedel af det, her er Tale om at give i Lønninger, og derfor mener jeg det er berettiget, at drage denne Side frem. Hvis en Gang — hvad jeg haaber — vi komme til forandrede Samfundstilstande, da kunne vi komme til at gjøre andre Hensyn gjældende, men nu maa vi høre os for det værende System, trods det, at det værende System er galt; men vi kunne ikke pludselig komme ud deraf, vi ere nøbte til at staa i et vist Forhold dertil, og jeg har gjort saa lidt Afvigelse fra det værende System, som jeg nogenlunde kunde, og det forekommer mig, at naar man er enig i den Grundtanke, som det ærede Medlem jo dog er enig med mig om, engang